

TEMPLO PARROQUIAL CAPILLA DEL SOCÓS

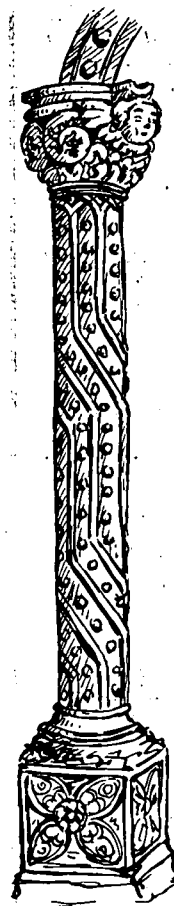
Diversos y bellos motivos arquitectónicos adornan nuestra Capilla del Socós.

A la entrada de la misma y sujetando la hermosa reja que la separa del resto del Templo hay dos bonitas columnas iguales que sostienen el arco de entrada, su estilo es diferente al del interior de la capilla y del Templo.

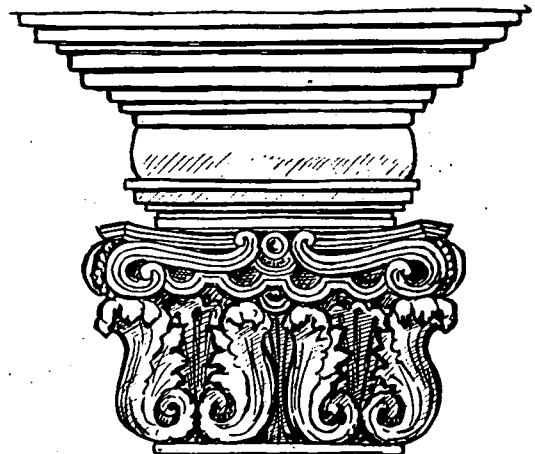
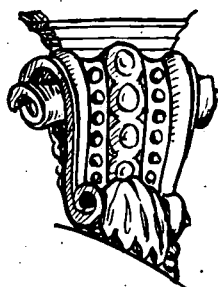
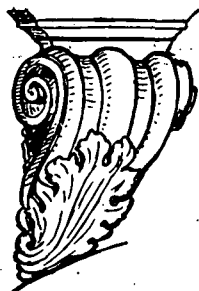
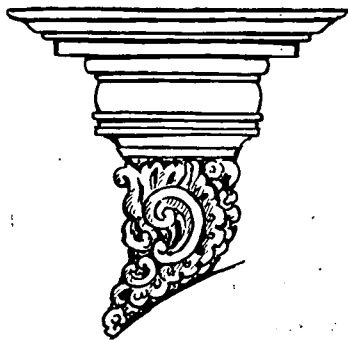
En cada uno de los cuatro ángulos salientes de la capilla se simulan dos pilares adosados a la pared y medios pilares en cada uno de los cuatro ángulos entrantes, todos ellos adornados con un capitel igual y muy bello.

Como sostén de los diferentes arcos que forman la cúpula, hay ocho modillones todos diferentes con magnífica ornamentación.

CREUS

Sió

CREUS
MY. 71

COMENTARIS AL NUMERO ANTERIOR

Els focs follets, les fetilleries que sembla que niuen a les impremtes o a les redaccions dels papers impresos, fan que, una vegada més, hagin de passar revista i esmenar el nostre número anterior. I preguem al lector, sempre amable i cordial, es dongui per desagratat amb els mots que escrivim seguidament.

En la crònica titulada "El Sr. Viola, President", deiem "el dilluns passat". ¿Quin dilluns era aquest? No es tracta de cap misteri, sinó del dia 12

En aquest mateix escrit es deia que a aquest acte hi assistí, amb un altre, el conseller senyor Josep Porta, quan de fet es tractava del conseller senyor Josep Anton Alcalá.

A la "Cruïlla" aparegué un article, per cert molt reeixit, del nostre amic i habitual col·laborador, en Jordi Guasch, titulat "El traspàs de l'herba o l'incesant bategar de la terra". Com el lector pogué veure, la primera línia del text anà a parar al final de tot. Voldriem que es tornés a llegir aquesta petita i bella obra exemplar de l'amic Guasch en el degut ordre.

En el reportatge del nostre sub-director, l'amic Jaume Cunyat, sobre la cinquena udició de la Gran Fira, es citava la Cambra de Comerç com l'organitzadora d'aquest certamen, quan de fet fou la Comissió de Fires i Festes.

En el petit poema de l'amic Josep Farreny, que, com tots els seus, era una aguda mostra d'intenció, en el tercer vers hi sobrava un "es", i en el vers número deu, era un "no" el que sobrava. Cada intenció al seu lloc.

Voldriem aprofitar l'ocasió per a manifestar als nostres lectors que si alguna vegada s'aludeix a alguna persona en els nostres escrits, no és pas en to pejoratiu ni molt menys amb intenció de molestar ningú, sinó que sempre s'ha de veure en els nostres mots una intenció encaminada a millorar una situació que entenem que incideix el bé comú. SIÓ només té aquesta raó de ser: el bé comú. Tot el que no sigui això, és buscar tres peus al gat i ganés d'enredar la troca.

SIÓ - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglès

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

PRESENCIA DE LES MAJORETTES

A SIÓ s'hi llegeixen diferents articles que contenen coses de les nostres corals, del grup escènic, i moltes coses més.

Un membre de la Redacció ens digué: «I les Majorettes no tenen res a dir i a explicar a SIÓ? Perquè tenim entès que és un grup que es mou molt i que té molta vida.»

Tenen raó els de la Redacció de SIÓ. I pel que a nosaltres es refereix estem disposades a explicar el que calgui de les Majorettes i de la Banda de Tambors.

Són molts els nois i les noies que pertanyen a aquest grup i cada un d'ells és un portantveu del que fan i del que faran. No hi fa res, malgrat tot parlem-ne.

Encara que hi hagin altes i baixes les Majorettes són una plantilla de seixanta noies. Les baixes són produïdes per raons ben acceptables i naturals. Immediatament que una es retira, aquest lloc és substituït per una altra noia, doncs gràcies a Déu són moltes les ganes de ser Majorette. Les noies es van fent grans i el treball, o bé els estudis, els obliga a desplaçar-se a ciutats o poblacions més grans.

No ens passa així amb els nois de la Banda de Tambors i Trompetes que són una plantilla de trenta. Tenim la sort que són més fixos al poble, i els que estudien a ciutat els és més fàcil de desplaçar-se.

Tot aquest bé de Déu de jovent està dirigit per una junta rectora ben compresa i que els estima. I com a capdevantera, tant per l'escollit i variat nombre d'evolucions com per l'entrenament i l'ensenyament de les trompetes i tambors, tenim uns capitans i capitanes instructors que no regategen cap esforç per tal que tot vagi endavant i millori.

V. R. M.

EXIT D'UNA VETLLADA

El dia 15 d'aquest mes de maig, es celebrà al Casal Agramuntí una vetllada a benefici dels vellets d'Aitona, amb assistència d'alguns dels assilats i de la mare superiora de l'assil. El festival va ser un èxit sorprenent, sobre tot perquè ha estat una mostra de col·laboració i germanor de tot el poble d'Agramunt, tant pel que es refereix a l'organització com pel que es refereix a l'assistència que va ser massiva, no capiguent al Casal ni una cadira més, recaptant-se amb els donatius i entrades la quantitat de 32.155 pessetes. La idea d'aquesta vetllada nasqué en l'ànim d'una colla d'agramuntins que senten de debò l'ajuda al proïsme, i es portà a terme amb la participació entusiàstica de tots els elements que a Agramunt saben cantar, recitar, fer jocs de mans, ballar i, en definitiva, divertir a la gent «SIÓ», sentint molt endins aquesta vetllada i la seva finalitat, felicitat de tot cor a tots els agramuntins que l'han fet possible.

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

GRIP I NOCES

La nostra primera autoritat, el nostre director i dilecte amic, senyor Josep Me Inglés Mortés, ha estat una colla de dies engripat. No ha estat res. Però aquestes coses enreden, i en aquest cas ha estat un entrebanc dins el periple que el senyor Inglés realitzava per a celebrar les seves noces d'argent. Enhorabona al nostre alcalde pels seus vint-i-cinc anys de casat, i per la salut tan aviat recuperada.

SETMANA SANTA I PASQUA

La darrera Setmana Santa ha estat molt plena, sobre tot de forasters. A les funcions religioses, molta gent. La processó del Divendres s'hagué de suspendre degut a la pluja, però el temps s'esvandí i la Pasqua llostrejà gloriosa, com lògicament li corresponia, i la gent pogué, el dilluns, anar a menjar la mona massivament i amb força gatzara i un sol esplèndid.

EXPOSICIÓ A LA CAIXA

Durant els dies de Setmana Santa i Pasqua, a la Caixa de Pensions s'exposà una colla de pintures i dibuixos, com és tradicional, amb molt d'èxit per part del públic.

LA CORAL INFANTIL DEBUTA

Al matí del diumenge de Pasqua tingué lloc la presentació de la Coral Infantil, el recital de la qual anà acompanyat d'un de La Coral d'Avui, que celebrà el seu cinquè aniversari fundacional. Enhorabona per l'èxit.

MORT SOBTADE

De la manera més inesperada, el senyor Pere Renyé, hereu de part del patrimoni de la casa Masvell, morí el dia 1 sobtadament a l'edat de 34 anys. A la seva família el nostre més sentit condol.

MORT CENTENARIA

A l'edat de 107 anys ha deixat d'existir la senyora Maria Rodríguez Ruiz, filla de Higuera la Real, i molt coneguda de tots per haver-se fet popular per una colla d'actes als quals havia pres part per la seva edat tan avançada.

P R E M I

El nostre amic en Jaume Argelich, aconseguí el segon premi en el concurs de cartells celebrat a Preixana. Ens sembla que no és pas la primera vegada. Enhorabona, també.

ACCIDENT A LA CARRETERA

El nostre amic, l'ex-alcalde senyor Mazon i fundador de SIO, fou víctima, amb la seva esposa, d'un accident de carretera ben espectacular. Sortosament el matrimoni sortí il·les, cosa de la qual ens n'alegrem de debò.

DIRECTOR NOU

El Banc Central ja té nou director. És el senyor Jesús Font Saladrigas, de Bellpuig, home jove, casat, al que desitgem tota mena de prosperitat entre nous.

CARRERS INNOMINATS

Agramunt creix, i degut a això té molts carrers sense nom. Els hauríem de batejar. Abans es feia per oficis, per exemple. Com ho podríem fer ara? Al mateix temps, potser caldria polir els noms actuals, i una manera de realitzar-ho potser seria substituint les plaques de llauna, que s'han deteriorat força, per rajoles de València. I acabant d'aprofitar la circumstància, ¿per què no es posin els noms en català, també?

W.C. I PUBLIQUES NECESSITATS

Amb un encert molt lloable, el nostre Municipi ha instal·lat un W.C. en un racó, degudament habilitat per aquestes funcions, de la bàscula pública de la Plaça del Pou. En certa manera s'han acabat les corredisses dels nostres vellots que tantes estones passen als bancs del Pou.

V A R I E S

Un grup de nois i noies entrena a una colla de nens per a formar un equip de bàsquet. El grup escènic ha representat "Benvingut mossèn Vidal" a Bellver de Cerdanya. El dia del llibre i el dia de la sardana han passat sense pena ni glòria. Llàstima que no ens poguem alegrar de tot.

DARRERA HORA

El passat dia 30, en el lloc conegut per «El PONT DEL CUNILL», de la Carretera BALAGUER-AGRAMUNT, va sufrir un greu accident el cotxe L-56.530, conduït per en Josep Benet Marsiñach, veí de Balaguer. En l'accident morí un dels acompanyants; en Josep Bertrán Plana, de 42 anys i també veí de Balaguer, casat i de professió mecànic. També va resultar amb ferides un jove de 12 anys. Segons declaracions, el greu accident va ser degut a les llums del cotxe que fallaren. La redacció de SIO, en comunicar aquesta desgràcia, dona el més sentit condol a tota la seva família.

NOTA DE REDACCIÓ

La redacció comunica a tothom que tingui intenció de col·laborar a SIO, sobre qualsevol qüestió: el següent: 1.º Totes les cartes o articles han d'anar signades. 2.º Si algú vol que la seva personalitat no es descobreixi per qualsevol raó, la redacció guardarà el nom verdader secretament, posant-hi el anònim que la persona vulgui. 3.º Qualsevol qüestió o carta que sigui anònima, sense signa, no serà publicada i parará a l'arxiu de la Redacció.

S I O

Ignorem com es preparen actualment els catecumenos per a la Primera Comunió; recordem, però, com es feia en els dies de nostra infantesa: Els pretendents al solemne acte s'els obligava a assistir al temple cada dia de la quaresma, sentar-se a les escales del presbiteri, i escoltar les lliçons de doctrina cristiana que explicava un capellà, el qual preguntava a un o altre sobre l'explicat fins llavors. Si el preguntat no responia, bé rebia al cap un cop de la canya que empunyava el capellà. D'aquí ve la dita de «ser més ruc que la canya de la doctrina». Quan el curs havia acabat es feia una selecció de entre la quitxalla i es llegia la llista dels que podien fer la Primera Comunió; els quins no hi figuraven eren els carabassejats i quedaven per a la promoció de l'any següent.

En els diccionaris catalans figura la paraula «pixatinter», la qual defineixen dient: «Nom despectivament donat als dependents d'escriptori.» Antigament aquesta activitat era molt poc freqüent en nostra vila ja que fora de l'ajuntament, el jutjat i la notaria no se n'hauria trobat en lloc més, car no hi havia indústria, ni comerç, ni artesania que necessitessin altre contable que el respectiu propietari.

Era temps de renoms a la vila —cada u tenia el seu— derivats moltes vegades del propi ofici com, per exemple, «cal Boter», «cal Clavetaire». No és gens estrany que a algú dels pocs que desempenyaven una plaça d'escrivent i no tingüés ja un renom, o més antic o més significatiu, com succeïa a un secretari de l'ajuntament conegut pel «Fart d'olla», vingués a ser motejat amb «Pixatinter» i casa seva coneguda per «cal Pixatinter». Així ocorregué amb el senyor Manuel Cardona París, casat amb una senyora cognomenada Bert, amb certes infules aristocràtiques, qual matrimoni contava amb una nena que batejaren amb el nom de Mercè, però que la nomenaven Mercedes o Mercèditas per designis materns. Aquesta minyona era molt avispada, però podia classificar-se dintre el gènere de les «savietes», defecte que la feia antipàtica entre les altres nenes assistents a «doctrina», on responia sempre amb un aire de superioritat: si bé molt atinadament, cosa gens estranya per ésser d'una família de ben sòlida religiositat. Però, oh! sarcasme de la vida!, a la llista dels aprovats per a fer la Primera Comunió no hi figurava el nom de Mercedes Cardona Bert, ço que equivalia a haver-li donat carabassa. Al sortir la quitxalla a la plaça, les nenes més aixeblebrades la rodejaren tot cridant: «A la pixatinters li han donat carabassa!» i la seguiren fins a casa, on corré a refugiar-se a la falda de sa mare esclatant en grans plors.

Els pares, que no capien el contratemps, s'apressaren a visitar el senyor Rector, el qual desfeu l'errada sense pensar-s'hi gens, sabedor com era de la cultura religiosa de la Mercedes i de tota la família.

J. VILADOT-PUIG

La Coral d'Aviu, de demà i de sempre

(A propòsit del concert donat el diumenge de Pasqua)

Som rucs perquè creiem ser-ho. Però com que en realitat no ho som tant, una vegada per terra aquest mite, ens adonem del que som capaços. Estem en plena revolució cultural; per ací i allà veiem quelcom d'esperançador, en el sentit que està prenent consciència l'home senzill (que no té estudis superiors, ni mitjans) i s'adona de quan pot donar de sí, realitzar-se amb uns coneixements elementals sobre matèries, en el nostre cas musical, tant en el sentit de fer música cantant-la, com captar-la plenament en escoltar-la. Això és el que ha passat ací a Agramunt. Estem veritablement sorpresos. De cop i volta assistim a l'insòlit; allò que creiem una utopia s'ha realitzat; tots els assistents ho hem experimentat; cantaires i oients ens hem fusionat en una entesa espiritual conjunta. Hom creu que això deu ésser l'art, el veritable art, tot el que no sigui això serà passar el temps.

Fa uns anys, homes incansables, cada un d'ells en el seu lloc, o en tots una mica. En tasques que es veuen més o menys, dirigint, cantant, organitzant, planejant, treballant sempre; fent el que calia en tot moment; donaren vida, i la mantenen a LA CORAL D'AVUI.

Ara sí, l'arbre ha donat fruits madurs. Ens ha arrancat, als oïents, aplaudiments no premiadors d'una bona voluntat, un esforç, l'habitual ens casos d'aficionats. És imprevisible el que pot, poden donar nostres corals, si continuen sense defallir pel bon camí que van.

Els assistents de bon principi, no es estrany, per falta de costum, de sentir concerts fets per corals de qualitat que sobrepassin (excepció feta de raríssimes excepcions) el que en diríem, coses de poble, de gent que no tenen nota, a nivell d'anar per casa, amb un plan de no exigir-los-hi massa. Repeteixo, no es estrany una falta d'atenció i silenci, imprescindible, per tal de quedar l'acte del tot arrodonit. Però malgrat d'això, al final, per damunt dels contres que suposava l'ambient desfavorable de sorolls, precipitació, mala hora, etc. Es crea uns silencis en dos cançonetes, que trencaren només uns plaudiments forts, autèntics i unànims, que ens provaren les facultats latents de l'espectador, que quan se l'hi ofereix qualitat sap apreciar-la plenament.

Ens agradà, molt, la contenció, el frè donat en tirar a pala tanta l'apreciació de facultats vocals, pulmonars o del vedetisme. La Coral creiem, el cant, deu ésser: Unió i fusió d'esforços comuns, de donació i captació concentrats al màxim, aprofundint al màxim, amb el màxim d'humilitat i senzillesa, per a fer-nos tots més autèntics, més fermes. Si no s'aconsegueix, al menys intentar-ho, però estant sempre segurs que es pot i es deu aconseguir. I sobre tot; fora fulleraça, façana, convencionalismes.

Aquelles dos senyoretetes, la M.^{ra} Carmen Vázquez i l'Elena Sans, fora un crim que deixessin de dirigir. Són l'exemple patent del que es pot quan es vol. Estan en una línia ambiciosa que ens admira; les felicitem sincerament.

Sentim molt no haver pogut aplaudir a la senyoreta Ramona Solé, de la què tenim referències notabilíssimes, i que no sabem per quines causes no dirigir; ho lamentem molt.

El Sr. Ramon Casals ha estat una autèntica revelació. Podem ser optimistes de veritat; estem d'enhonorabona a Agramunt. Tenim uns components de La Coral que han pres consciència que és molt el que poden fer i ho deuen fer; i a fe que en donen proves. Els que tan sols ens resta escoltar-los, hem d'alentar-los, aplaudir-los, ajudar-los i mimar-los; tant quan això fem, tant millor ells ho faran i tant més bé ens faran, ens farem tots plegats.

I del senyor Saladrígues, qué dir? «Res, que ja el coneixem». Un despertador de consciències, d'esperits, de facultats vitals, que teníem potser poc desvetllades. Un destructor del mite, de la utopia. Un creador, un mestre; que posant-se al nivell dels deixebles, els pujà al seu, i els convingé del què tenen dintre, i els hi fa treure.

El proper concert deuria ésser a la nit, sense precipitació, l'escenari ben il·luminat, amb teló de fons, la sala més fosca, la canalla a dormir, fent pagar entrada. Cal atenció, disciplina, concentració, silenci, serietat, ordre, més acurat el vestuari, més calma en la presentació. Fent uns programes de qualitat, amb la lletra de les cançons. És exigent el que dic; hom es fa càrrec que potser es fa més del que es pot. Però cal ser-ne d'exigent, perquè la Coral és quelcom important. Hem pensat qué fóra, si ara deixes d'existir? Quan perdria Agramunt? Ja sabem que fóra inconcebible, que això no pot passar, no passarà. Perquè tots els membres de la Coral ens mereixen tota la confiança. Amb això queda dit tot.

Josep FARRENY

Framitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

GESTORIA FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 - Tel. 76

AGRAMUNT

Si compara,
elegirá

CHOCOLATES Viladós

«MOSSÈN VIDAL», AL PEU DEL PIRINEU

El passat dia 17 d'abril l'agrupació artística local es desplaçà a Bellver de Cerdanya, on es posà en escena l'obra "Benvingut Mossèn Vidal" que com recordareu va tenir una magnífica acollida quan es representà al Casal Agramuntí.

Però deixant de banda tot comentari referent a la primera representació, ens referirem en aquesta segona escenificació:

En ser la primera vegada que surten fora, ¿quins són els inconvenients o problemes a solventar? Entre altres hi ha les distàncies, ambients distints, reaccions molt diferents de les nostres (per allò que diu: "Cada casa és un món"), etc. Així, per exemple, si aquí a casa és necessari rendir un 40 %, en un altre lloc és necessari superar el doble. Per què? Doncs perquè l'orgull que cadascú porta a dins així ho demana.

Tots aquests inconvenients o problemes que hem anat nòmbrant, vaig veure que s'anaven superant poc a poc. Així es veia en l'escenari on cadascú marcava l'autèntica personalitat del personatge que tenia assignat, essent en moltes ocasions interrompuda l'obra pels aplaudiments i pel tip de riure d'un poble que donà un valor molt positiu de cara a la continuïtat d'aquesta Agrupació Escènica que ens féu disfrutar i va disfrutar. Però, hem de pensar que el teatre també ha de ser motiu d'unió de cara a la joventut, formant una sola pedra ferma, on l'eix es mou en un moviment uniforme sense inclinació sinó mirant en front.

"BENVINGUT MOSSÈN VIDAL" va estar al peu del Pirineu, i com sempre va sortir airòs del seu apostolat sense que l'home fort del poble, en aquest cas un fabricant de conserves, no pogués amb l'ovella negra, que en aquesta ocasió va ser blanca.

Després d'aquesta experiència, esperem que aquesta nova Agrupació Teatral tindrà en carter a una nova obra, doncs creiem que l'esforç i sacrifici, que com tota cosa ha de tenir, no serà motiu que en un futur proper, no decaigui i la nostra joventut ja tindrà una nova activitat: EL TEATRE.

JAUME CUNYAT

Hotel Les Cimes

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres

Telèfon 51126

PAS DE LA CASA - ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

CRUÏLLA

Meditacions Petitetes

Temps ha, em vingué a les mans una col·lecció d'aquarel·les que representaven uns quants castells de la nostra terra. El tema no em resultava nou: en coneixia moltes versions: olis, gravats, fotografies; aguns, fins i tot, els havia estat a visitar.

Em va agradar moltíssim.

Voldria fer notar que les aquarel·les de les quals parlo estan executades amb un mínim de recursos; gairebé s'hauria de parlar d'esboços de formes il·luminades amb tonalitats de fantasia: els torrasses per exemple (cilíndrics en l'original), apareixen sense ombres; els arcs tot just s'insinuen; cada sagetera és, només, una pinzellada; la vegetació, tota una teoria de taques de mil matitzos escampades damunt dels grisos i torrats que volen ser el terra i el rocam. Més que res, color: masses de color irreal (al menys no captat ordinàriament per ulls profans) sabiament distribuïdes en perfecte equilibri, rodejant i omplint uns traços fugiters, ràpids, àgils que, com qui diu, suggereixen només els volums.

Tot mirant-me les obres, notava dintre meu aquell pessigolleig característic que en diem emoció estètica.

Després (potser unes hores, potser uns dies després), pensava: «és curiós; aquests castells, no són pas castells: ni els marlets ni les torres ni les apitlletes són, al viu, tal com aquí es tradueixen, i, no obstant... són castells amb marlets i torres i apitlletes. Adhuc, hom reconeix desseguida cada construcció, si ja la tenia vista en altres ocasions; i s'adona que l'aquarellista en presenta una versió tan legítima com les altres, maldament siguin més fotogràfiques, més clàssiques. L'Autòr ha creat bellesa, que és, precisament, la funció bàsica de l'art, lliurant-nos una síntesi elaborada amb unes realitats externes a ell interpretades (interpretades, no traïdes) per la seva íntima vibració artística; i ho fa amb uns mitjans d'expressió diferents, personals, però vàlids».

Més endavant (potser unes hores, potser uns dies més endavant), continuava: «no fóra arriscat suposar que només Murillo, o Velàzquez, o Rafaello feien pintura? I Goya, i Van Gog, i Picasso, i Segrelles, i... el nostre aquarellista, què?»

No seria massa atrevit creure que únicament tal forma concreta d'expressió pot ser vehicle de bellesa? (Quí sap si fóra més honrat i més valent, allò de «a mi no em diu res», o «no ho entenc», o «m'agrada»; potser esdevindria un bon exercici de modestia i de fidelitat a sí mateix, que té la seva importància.)

Sembla que cal acceptar (i això no és cap troballa) que la bellesa (que és una forma de veritat, una forma de bé) és expressable d'una infinitat de maneres, si bé totes legítimes, no totes captables per tots els temperaments: el que entusiasmava una persona pot molt bé deixar totalment freda una altra. Jo he llegit, per exemple, crítiques ben desfavorables de pintors tan ortodoxos com els nostres Murillo i Velàzquez; us diré que m'agrada molt Van Gog i no toloxo Monnet, mentre no entenc ni una línia del Picasso actual. Ara bé; la circumstància que fa que jo ho entengui o no; que jo ho capti o no, és criteri únic de veritat? S'han vist tantes cosetes en aquest sentit!

I donava un pas més: «Quí sap si aquesta perspectiva, diguem-ne oberta, es podria projectar sobre tots els aspectes de la vida, particularment als que ens vinculen directament amb Déu.»

Arribava així a una darrera pregunta, que us brindo: «Es correcte cenyir inexorablement la veritat, la bondat, la pietat... a unes formes d'expressió úniques, intocables (tipus novenaris, sotana, dejunis en dies determinats...)?»

Sembla...

En fi; cada un és molt qui per a formular-se el seu judici. Jo només volia exposar el meu parer que, si bé crec sincerament que és bo, no gosaria pas creure que és l'únic bo.

BERENGUER DEL PUIG

TAULA RODONA

SOBRE UN TEMA MOLT IMPORTANT: EL LLIBRE

Aquest mes la taula rodona ha estat sobre un tema força interessant: el llibre. Se n'ha parlat com a resultes d'haver viscut una Diada del Llibre més aviat ensopida. Han assistit a la taula una colla d'amics: en Josep Bertran, en Jaume Bonet, en Joan Granados i en Pere Mora, tots ells bons lectors i, per tant, homes que, des de la seva magnífica joventut, estimen profundament, el llibre.

(Assabentem al lector que els paragrafs en cursiva no són indicatius de res)

RAÓ DE SER DEL DIA DEL LLIBRE

—*Té raó de ser un dia dedicat a l'exaltació del llibre?*
Jo crec que sí, si més no fa que la gent compri llibres un dia l'any.

Només un dia l'any?

De fet se'n compren d'altres dies.

Sobre tot ara que la TV ha convertit el llibre com un producte més de consum.

Segueix compran llibres TV la gent?

Difícilment ningú es pot escapar a l'acció influent de la publicitat TV i als preus de les seves col·leccions.

Però potser és una mica decantat tot això de la Tele...

Però, al cap i a la fi és positiu.

Sí, encara que la gent no acaba la col·lecció, la gent té llibres i un dia o altre els llegeix.

UNA DEFINICIÓ DE LLIBRE

I com podríem definir el llibre? Què és un llibre?

Home, per a mi un mitjà de cultura...

Ut mitjà de cultura útil.

I vigent?

Entre nosaltres cada dia més vigent, malgrat la competència de d'altres mitjants de cultura: tele, radio, disc, còmic, poster, fotonovella...

A fora, a d'altres països europeus, potser la lectura baixa, però entre nosaltres sens dubte cada dia va a més, ja que el nostre nivell era baix, el mitjants de producció i difusió del llibre, pocs; hi ha molta més gent, moltíssima més, que estudia, i això fa que es llegeixi molt.

COMPETÈNCIES AL LLIBRE

Però amb tantes competències, no creieu que el llibre arribi a desaparèixer?

Per a mi no.

Per què?

Perquè el llibre, al meu entendre, serà un objecte de comunicació cultural lliure en front de d'altres mitjants que seran sempre fortament controlats o dirigits, i que per tant seran molt condicionadors.

Em sembla molt ben vist això.

Es el cas actual dels «Miserables»; per la Tele es donen mutilats i «dirigits»; en canvi a les llibreries es pot trobar el text íntegre de la novel·la.

Però potser hi hauran competències difícils de poder superar, com la fotonovella, el que passa que encara no s'ha fet seriosament...

I potser el llibre-cassette, del què ja es comença a parlar.

EL LLIBRE I EL POBLE

Llegeix, la gent?

No.

Home, no; diaris sí.

Però només diaris esportius. I això no és llegir.

Públicament es parla de llibres?

No, o és rar.

I a què ho atribuiu?

Per a mi els mals venen ja de l'escola primària.

Si nosaltres llegim ho fem com a autodidactes, i per tant d'una manera bona cosa desgavellava.

LECTURA EN CASTELLA I LECTURA EN CATALA

I els llibres que llegiu, són escrits en català o castellà?

Els llibres que comprem i llegim són bàsicament castellans.

Per què?

Pel que deíem abans: perquè a l'escola no se'ns ha ensenyat a llegir en català i perquè fins fa pocs anys el llibre català era intrometible.

Tot deriva de l'ensenyament primari i si nosaltres sabem català, o pretenem saber-lo, és perquè l'hem après pel nostre compte.

Exacte; jo crec que caldrien molts cursos de llengua i cultura catalana, i que el català tornés al lloc del qual no hauria tingut de sortir mai: l'escola, com s'ha dit des de «Cuadernos para el diálogo».

Tot això és necessari perquè vivim dins un autèntic desgavell. Mireu, en no haver-hi una formació lingüística adient, passa el que passa. Jo tinc una botiga de queviures i creieu que és divertit sentir parlar la gent. Els immigrants castellans diuen donguim un «cap d'alls», o bé donguim un pot de llet «el castell»; mentre que la gent del país diu donguim una «cabeça» d'alls, o donguim un pot de llet «el castillo»...

Ja està bé, ja!

Així potser cal llegir català i, com a conseqüència, procurar parlar-lo millor, encara que sense caure en pedanteries.

GENERES LITERARIS MÉS LLEGITS

I quins gèneres literaris llegiu o es llegeix?

Novella.

De vegades penso que no hi ha res més. Falten llibres de viatges.

La gent llegeix novel·la perquè vol arguments llargs.

I això malgrat els desprestigi que ha sofert la novel·la; en Josep Pla n'ha dit coses terribles dels que llegim novel·les. Va dir que tota persona que a partir dels quaranta anys llegeix una novel·la, és un idiota...

I també els capellans han fet el que han pogut...

Els capellans sempre han desprestigi el mitjants de comunicació cultural, com també passà amb el cinema.

A mi el que m'agrada molt també és el llibre-document.

I de poesia en llegiu?

No.

Doncs potser caldria llegir quatre coses: «La pell de brau», «El Comte l'Arnau», Ribera...

Es clar, però avui resulta tan desplaçat llegir poesia...

I els clàssics?

Per a mi sí no es llegeixen els clàssics, es perdre el temps, vull dir que com que tota època és filla d'una anterior, per a comprendre millor la nostra no hi ha com llegir els clàssics.

Però tot no es pot llegir, no hi ha temps.

I per què els de SIO no poseu una guia bibliogràfica cada mes?

Home, també és una idea que recullim i que proposarem per tal de fer-ne una realitat.

PREU DELS LLIBRES

A mi em sembla que aquest és el motiu bàsic que fa que no es comprin prou llibres: els llibres són cars.

Home, parlem-ne d'això. Jo no ho crec. Mira, el seu preu s'ha de comparar amb el preu de d'altres coses. Tu compara el preu d'un llibre i d'una entrada al cinema i compta les vegades que vas al cinema al mes. Fes-ho també amb el tabac, licors, llocs d'esbarjo, etc. Si aquesta comparança la fas situant-te a ciutat, la cosa ja és molt més clara. Compara el preu d'un llibre amb una entrada de fútbol...

Sí, noi; tens raó...

I ja no parlo de preus de teatre, cabarets...

O amb el que costa mantenir una moto...

Però la gent prefereix la moto a tots els llibres.

Perquè no s'ha l'educat en aquest sentit dels llibres, no ens enganyem.

El poble és ignorant de mena...

Ep! Compte! El poble és com se'l deixa ser, però quan no se'l deixa ser d'una manera determinada, sempre va coix... en aquest sentit...

Tornant al començament, per a mi calen llibres, malgrat tot, molt més econòmics. Un llibre hauria de valdre molt poc o res. Per a mi no hauria de ser objecte de lucre. La cultura és patrimoni públic...

Sí, noi!

Un llibre no hauria de valdre res, com l'aigua que es dona a la font...

Per a mi els llibres són cars perquè no es poden fer edicions grosses.

Sobre tot en català.

Del que hem de deduir que cal fomentar la venda i lectura del llibre.

EL LLIBRE A LA MA

Com creieu que el llibre arriba a les mans?

Home, de moltes maneres. Bàsicament perquè es compra. Però també es lloga...

És un mal que a la Biblioteca de la Caixa no en deixin a domicili.

Es regalen llibres?

Aquí no es regala gran cosa, i molt menys llibres.

I quan costa llogar un llibre?

Pagant el deu per cent del seu preu de venda al públic, es pot tenir un temps quasi indefinit.

Però a mi em repugna tenir a la mà un llibre llogat; sempre es brut, enllardat. El llibre m'agrada conservar-lo polit i amb notes.

Doncs a mi no em desplaça el llibre rebregat; trobo que aquesta cosa li dona vida; és senyal que s'ha llegit; són dits que hi ha marcats. No comprenc el llibre per a fer bonic. El llibre és una eina, i com més ho demostrí, millor.

Hi ha bibliòfils a Agramunt?

Ens sembla que no.

El que hi ha es compradors de llibres a metres...

Que no mereixen pas menyspreu, perquè al meu veure, la qüestió és que el llibre entri a una casa...

Exacte, sempre l'acaba llegint algú o altre...

LA FESTA DEL DIA DEL LLIBRE

Bé, tornant al començament: no us sembla que hauríem de revifar una mica la festa del Dia del Llibre?

Revifar-la del tot, i no dedicant-hi un sol dia, sinó organitzant tota una setmana d'actes en pro del llibre: conferències, exposicions, colloquis, films, etc. Com s'ha fet a Artesa.

Això ens ho hem de prendre seriosament.

I també s'hi podria afegir alguna cosa més: ¿per què no fem quatre setmanes a l'any dedicades expressament a actes culturals d'aquesta mena com podrien ser, a més del llibre, el teatre, el cinema, el disc, etc.?

Home, la idea queda admesa. Per a nosaltres no es perdrà.

I per què vosaltres que sou uns apassionats del llibre no en féu un?

Què vols dir?

Vull dir que entre tots podríem fer el gran llibre d'Agramunt. Partint de llibres com els de Joan Puig i Ball, de Joan Viladot i Puig, Joan Pons i tota la documentació que existeix, podríem fer el llibre d'Agramunt, com s'ha fet a Almacelles...

És una idea colosal.

Que fem nostra.

Mans a l'obra!

I qui l'editaria?

A qui correspon: el nostre Ajuntament...

CLOENDA

Aquesta potser ha estat una de les taules rodones més rodones que ha celebrat SIO. D'ella en sortirem tots profundament satisfets, convençuts que s'havia fet una feina extraordinàriament positiva: tenim unes festes de cultura per endavant, i tenim un llibre gran en projecte: el nostre, el d'Agramunt.

ENQUESTA AMB ELS LLIBRETERS

Amb motiu del Dia del Llibre, a més de la taula rodona, es presentà el següent questionari als nostres llibreters que molt gentilment ens han contestat i que són un testimoni ben objectiu de la diada.

1. Més o menys, ¿quants llibres us sembla que heu venut?
2. Quin gènere literari es ven més?
3. Es venen els premis literaris?
4. Què penseu d'aquesta mena d'intrusisme que practiquen certes editorials i fins i tot certes institucions?
5. Seria possible organitzar una festa del Dia del Llibre conjuntament tots els que estimem el llibre: llibreters, «SIO» i lectors?
6. Què penseu dels preus dels llibres?
7. Quin llibre s'ha venut més?
8. Creieu que el llibre encara té vigència, no l'ha desplaçat la tele i el cinema?
9. Es venen més e's llibres castellans o catalans?

CONTESTA EL SENYOR JAUME BRILS

1. Més o menys de 60 a 70 entre tots.
2. Novel·la i llibres infantils, també contes i llibres de història.
3. Sí, però quasi sempre els compren persones que els adquireixen tots.
4. Considero que la venda directa al públic per part de les editorials, a la llarga perjudica molt al llibre, ja que al perjudicar al llibreter li resta força i no és possible tenir un bon assortit.
5. Sí, s'ha de fer entre tots, i no tan sols que duri un dia sinó que duri almenys una setmana.

6... Els preus dels llibres crec que són els que corresponen a la presentació i novetat; si el lector vol llibres bons, ben enquadernats i barats, em sembla que això no pot ser.

7. Indiscutiblement, «Autopista» d'en Perich.

8. Malgrat les moltes ocupacions, la tele i el cinema, que resten les poques hores que aueden lliures, aquell que és adicte a la lectura sempre troba una mica de temps. Sembla que malgrat a la molta propaganda, el nombre de lectors no augmenta; potser més aviat decreix.

9. Es venen més llibres castellans; ja hi ha ganes de comprar-ne de catalans, però la gent té dificultats amb l'idioma.

CONTESTA EL SENYOR GASPAR VICENS

1. Es una mica difícil de calcular-ho, però el resultat ha estat molt satisfactori.
2. La novel·la. Però hi ha una gran diversitat de llibres que també ens demanen, ja que molta gent fa col·leccions i aprofita la diada. També es venen llibres professionals i fins i tot diccionaris.
3. Es demanen els que surten durant l'any.
4. Hi ha coses que no tenen raó de ser. Crec que aquesta mena de verdes menyspreuen el llibre.
5. Si, és possible, s'hauria d'estudiar la manera.
6. Els compradors diuen que són cars. Avui tot és car. També hi ha col·leccions ben assequibles. Potser si el llibre s'abaratís es vendria millor.
7. «Autopista» i «Testament a Praga». També s'ha demanat «Underground», que encara no s'ha editat.
8. El llibre encara és vigent. El bon llegidor ho és igual ara que abans.
9. Tret dels llibres professionals, durant l'any supera el llibre català.

LA NOSTRA PARLA

ACCENTS (continuació)

Amics agramuntins, ja us hi 'vau fixar bé amb la lliçó vuitena? Doncs bé, en aquesta mirarem de resoldre els dubtes que es puguin tenir, quant a l'aplicació correcta dels dos accents catalans: l'agut (´) i el greu (˘).

La vocal «a», quan ha d'anar accentuada **SEMPRE** ha de portar l'accent greu.

Les vocals «i» i «u», quan n'hagin d'anar, d'accentuades, han de portar l'accent agut. **SEMPRE**, també.

La confusió o el dubte vénen, quan hem d'accentuar una «e» o una «o». Tot i amb això es pot simplificar la cosa, fixant-nos com pronunciem la vocal, damunt la qual hem de posar l'accent. Si la pronunciem oberta, posem-hi l'accent greu (˘); si la pronunciem tancada, posem-hi l'accent agut (´).

Com que les normes gramaticals vigents van fer-se, prenent per model el català oriental (de Barcelona

sobretot), els de parla occidental (els de Lleida principalment) tenim dificultat a posar correctament l'accent damunt la «e».

Nosaltres, els lleidatans, acostumem a pronunciar la «e» dels mots aguts amb «e» tancada i, com a conseqüència, hauríem de palesar la nostra dicció amb un accent agut en el mot escrit.

Jo, particularment, sóc de l'opinió que, fer-ho així, no se'ns hauria de imputar com una incorrecció.

Amb tot, bé haurem de donar alguna norma. La principal y genèrica, que no acostuma a fallar mai, és fixar-nos com pronunciem la «e» o la «o», en què hem de posar un accent. Gairebé sempre ho encertarem. Només cal que sapiguem, quant a la «e», que quasi bé tots els mots aguts acabats amb aquesta lletra, porten l'accent greu, encara que els «occidentals» pràcticament pronunciem aquestes «e» tancades. D'acord? Doncs, fins a una altra lliçó, amics.

Afectuosament, vostre

C. R.

REFRANYS:

Maig humit fa el pagès ric.

Ningú s'alabi del blat fins que el maig sigui acabat.

Pluja de maig collita segura.

No és bon maig el que no deixa les basses plenes.

Per Santa Creu faves per tot arreu.

PANTEONES, LAPIDAS y CRUCES

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA

de los mejores escultores
de Cataluña

Funeraria Romá

encargos hasta el 30 de Septiembre
Merced, 19 Teléf. 160

AGRAMUNT

El Pastor i L'Aliga

per LA IAIA

Sempre era igual la feina d'en Jordi: era pastor. Li deien «el Pastor de la Carena», perquè allí vivia amb la seva muller Cristina i el seu fill Cisquet, de 10 anys, qui li feia de rabadà. Pelut, el gos de tura, espabilat i que entenia molt bé el seu «ofici», completava el quadre.

La Cristina, feina i endressada, criava moltes bestietes: gallines, oques, cunills; i cuidava una mica d'hortet (ja se sap: quatre sebes, uns quants alls, trumfes, una taula d'esquerola) pel gasto de casa.

A l'altre costat de l'era hi havia el corral del ramat: un centenar de caps, entre tot.

Cada dia, a punta de sol, en Jordi aviava el bestiar. Ell, amb una manta i el sarró ben farcit a l'esquena, es posava al cap del ramat. Al seu costat, una mica endormiscat, però alegroi, en Cisquet amb la bota del vi i la seva flauta (que li havien portat els Reis l'any passat, i a la que s'havien acostumat ja les ovelles). El vailet corretejava, cullia floretes, aconsigava el gos, feia sonar la flauta, o caminava tot modoset al costat del pare quand li explicava un munt de coses de les bestioles del defora, dels núvols, de les herbes, de les muntanyes; o li contava aquelles rondalles tan maques de quan els animals parlaven i els arbres sabien caminar.

* * *

Vet-aquí que una mitgdiada, després que pare i fill havien posat un bon puntal a la vida, es van estirar al peu d'una alzinera per fer petar una becaina,

mentre la ramada, sota el mirar entés i vigilant de «Pelut», röstava mansament l'herba de per allí. Tot d'una, se sentí un gran brugit, com una fuetada de vent. El pastor es va aixecar d'una revolada; el vailet obrí els ulls, esverat; «Pelut» es va quedar rígit: les orelles tiesses, la punta de la cua oscilant a dreta i esquerra, tot ell tens com una molla a punt de saltar, mentre es planyia tendrament com si plorés.

Es que s'havia presentat una àliga grandíssima que no semblava que portés massa bones intencions. Volava per damunt d'ells, i, d'un moment a l'altre, es llençava cap al ramat per a engrapar algun corder i endur-se'l cap al niu, en alguna cinglera d'aquelles contrades.

Les ovelles s'anaven estrenyent, i ballaven angoixades, amb els grans ulls resignats plens de terror.

En Jordi averà l'escopeta penjada a una branca (sempre se l'enduia en sortir amb el bestiar), i digué al petit: «No et moguis mica; jo enllestiré desseguida aquesta bestiotia.»

—«Què fareu, pare?»

—«Tu quiet. Ja ho veuràs.»

L'àliga continuava dibuixant rodoles al cel, més estretes cada cop, més a prop de terra. No s'acostava gaire als béns per por de «Pelut» que buixia rabòsament i corria al vol del ramat per defensar-lo.

El Cisquet estava com un tronc, ajegut a l'herba; i l'àliga, pensant, segurament, que li fóra fàcil d'arrebassar-lo, es llençà cap a ell de dret com una bala. Al mateix instant van sonar dues escopetades; el Jordi havia disparat amb una punteria de reprimera. Un torbellí de plomes envoltà el cos de l'ocellot, que, donant tomballons, es va estabellar a quatre passes del pastor. Tenia l'ala esquerra trencada, i xorrava sang pel coll i pel ventre. Va fer unes quantes extremituts, i, tot sacundint les ales, estirà les potes, i es quedà quiet per sempre més.

—«Corre, Cisquet, feu el Jordi, que la veuràs. No et faci por; que ja és morta.»

—«Renoï, pare, quín animalot més gros! Com se'n diu, èh?»

—«És una àliga: l'ocell més gran que Nostre Senyor ha posat per aquestes comarques. I segur que ara se te'n volia endur a tu.»

—«A mi? Per què? Què n'hauria fet de mi?»

—«Menjar-te! T'hauria dut al niu, t'hauria matat a picades, i després se t'hauria anat menjant, una mica cada dia. Però, ara, serem nosaltres els qui ens la menjarem a ella; ja veuràs la mare quina tupina farà.»

Van tallar el cap a la bestiassa («Pelut» se'l va cruspí en un Jesús), la van penjar d'una branca per a que escorregués la sang i la van plomar. El vailet no hi veia de content.

Entre dos foscants, van agafar el camí de la Carena: el xiquet amb la bota i el morral; son pare amb la manta, l'escopeta i l'àliga.

Quand la Cristina veié el present, tot eren exclamacions i «reines santíssimes». Però, llesta com era, no es va entretindre gaire en magarrufes: obrí i netejà l'ocell, el va trossejar, i cap a la cassola. I de la cassola a la tupina.

Alèshores, el Jordi (bona cosa emocionat, encara que ho dissimulés) s'assegué el Cisquet damunt dels genolls, i li feu: «Mira, fill, aquesta mena d'ocells fan molt de mal: maten ovelles, cabres, aviram. Fins i tot persones, de vegades. Però, veus el que els hi passa? Ara ja està morta. Vull, fill meu, que aprenguis la lliçó: "Qui mal fa, mal troba; no facis mal a ningú, si no vols que te'n facin a tu".»

La Iaia

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE ABRIL

NACIMIENTOS

Carlos Tomás y Giménez día 18

DEFUNCIONES

Maria Rodriguez Ruiz 107 años
día 3

Dolores Farrán Santamaría 71 años
día 7

Ramón Barrera Bardés 55 años
día 9

Antonio Vallecillos Romero 85 años
día 11

Jaime Solé Vilaseca 72 años
día 12

★

Lluvia caída en el mes de Abril

Día	litros m. ²
1	0'3
2	13
3	4
4	4'2
7	14
12	12
16	0'2
20	0'5
22	5'2
23	10
28	5'2
29	0'7
30	0'6

Total 69'9 litros m.²

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

Para sus próximas
VACACIONES
disfrute del mar y del sol
en

APARTAMENTOS C. Y. E.

LA PINEDA DE SALOU

Solicite información sin
compromiso a:

JAIME ESCOLÀ PLA

Plaza Iglesia Teléfono 309
AGRAMUNT

AUTO-ESCUELA VILELLA

Avda. M. Jolonch, 22 Teléfono 122
AGRAMUNT

Exclusivitat • Draperia Anglesa i Francesa

Camises - Corbates - Artículos Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda, Carlemany, 79 - Tel. 103 LES ESCALDES Valls d'Andorra

CHOCOLATES JOLONCH

La Coral, en el dia de Pasqua, celebrà el seu Cinquè Aniversari amb un Concert

Després d'haver assajat i posat molta il·lusió en el Concert del dia de Pasqua, les nostres Corals recolliren els aplaudiments i captaren la satisfacció de tot el públic que els escoltava.

Aquest concert es celebrà a la una del migdia en el local del Casal Agramuntí. L'entrada era lliure, bé no del tot, ja que a les portes del local hi havia unes noies simpàtiques i eixerides que amb una barretina a la mà agafaven les monedes que se'ls lliurava. Elles corresponien amb el seu somriure, i posant a tothom una bandereta.

La gent fou esplèndida, encara que potser s'hauria pogut recollir una quantitat una mica més alta.

A la una en punt, els espectadors contemplaren un grup nombros de cantaires, tots ells uniformats i afilerats dalt de l'escenari, presidits per La Senyera i adornats pel cartell-slogan «Agramunt Canta i Estima». Era necessari fer-ho bé, ja que aquest any hi havia una gran novetat: «LA CORAL D'AVUI» no cantava sola com els altres quatre aniversaris anteriors, sinó que estava engrandida pels dos grups més grans dels infants, que formen la nostra «CORAL INFANTIL». Tots atents esperaven el senyal del director per començar, no obstant, abans es féu una breu presentació. Amb ella, es posà de relleu la primera actuació en públic dels nostres infants demanant que tots sapiguéssim cultivar aquesta llavor que ara s'havia sembrat. Es donà a conei-

ter també les quatre cançonetes que ells cantaven, molt breus i alegres, però cantades amb molta joia i afecció.

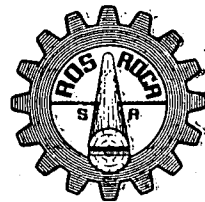
Aquestes quatre cançons formaren la primera part del concert; ah!, això encara no és tot. Els nostres petits feien el seu debut, però les seves directores també! Amb molta satisfacció i per primera vegada, en el nostre poble, vam tenir el goig de presentar a dos noies molt joves com a futures directores. Elles, M.ª Carmen Vázquez i Elena Sans, amb molta senzillesa i serenor, dirigiren dos cançons. Per aquest gest i desitjant siguin unes excel·lents directores, des d'aquí les felicitem de tot cor. Sentim moltíssim no haver pogut presentar, entre elles, a la noia Ramona Solé. Ara bé, volem deixar constància del seu treball com a directora.

La segona part fou cantada pels membres de la Coral d'Avui i estava composta per deu cançons de diferents autors i estils. ¿Ja ho podem dir, oi?, que van cantar com els rossinyols, doncs no és estrany; la Coral va millorant una cosa gran. És un fet que es nota, es constata i sobretot es deixa sentir.

Tenim una Coral a flor de melodia, que ens oferí un concert d'allò més bonet que hi ha.

El cant final de La Senyera fou la cloenda preciosa d'aquesta diada de Pasqua. Tothom dret, emocionat i content aplaudia als membres de la Coral, que amb tanta finura i encert els hi van interpretar unes cançons, que a tots ens deixaren un grat record. FELICITATS!

Núria

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE.

LABORATORIO
DE ANALISIS.

DIA DE LA MARE

Quan aquestes ratlles surtin a la llum ja farà uns dies que el DIA DE LA MARE serà clos. En aquests dies, dos o tres anys enrera, encara mancaria mig any per arribar-hi. Però les coses, igual que les idees i els homes, canvien. Allò que ahir era imprescindible avui ho trobem al racó més fosc de l'esgolfà, si no és que ja ho té el drapaire; allò que ahir era innecessari, avui és un article de primer ordre. I així una cosa darrera l'altra. Això apunteu allí on volgueu i no falla. Car, allò que no canvia, que no ha canviat i que no canviarà i Déu ho vulgui, és l'amor als pares i dels pares als fills. Ara i com la diada de la Mare encara és recent potser hi trobarem en l'amor de la mare un caliu més fons, més ple i molt més intens que si això ho diguéssim un altre dia. Jo, humilment, voldria amb aquestes lletres fer un homenatge a totes les mares, i en especial a la meua, i és pensant en ella, amb ella en el cor i amb ella en tots els meus actes a qui li ofereixo unes hores de son. Però de mares no sols hi ha la meua, i com que cada dona té i porta, desde

la seva naixença, la femineïtat i com a tal l'instin de mare ja quan neix, és a totes d'una forma extensiva a qui vull fer-los arribar l'amor del fill. No m'oblido de la mare soltera, ja que no és ella la causa de que el seu fill no conegui el pare; és més bé, aquest la causa; com tampoc d'aquella que ha quedat vídua, ja que ella ha fet pujar els fills sols amb la seva petita força, car també amb el cor obert i més ample que el mateix món. Tampoc queda darrera aquella que per imperatius de la nostra —eficient?— societat s'ha tingut que vendre el cos i carn, tros a tros, i boci a boci, per donar als seus minyons l'educació que li faltà al pare. Fins i tot actí hi cap, si no un home natge, si un bon i gran record a totes les dones que no han tingut fills, a aquelles que la naturalesa les ha privat d'aquest goig. I perdoneu, dones i mares totes si me'n deixo alguna; per totes les que no he citat, la meua fonda i sentida admiració.

Dispenseu-me tots que no estigui prou refinat aquest escrit. Fins ahir una altra cosa em ballaba pel cap. Es

fet una mica de correguda.

A totes els hi diria:

Sou l'heroïna desconeguda, aquella dels mil cors, sou la nostra mare coneguda, a la que només us donem plors. Ja avans de néixer, ens imagineu i ens voleu, i quan ens toca créixer, per nosaltres ploreu i ploreu. Ja esteu neguitosa quan a l'hora no arribem, ja esteu tota plorosa quan una rascada ens fem. Mai us podem agrair allò que sense recompensa heu fet, més aviat oblidarem l'ahir quan ens tapaveu si teníem fret. Rebeu l'engruna del nostre amor que al costat del vostre això és, que no arriba pas a més el que tindria de ser el nostre nord.

Perdoneu aquests versets. La intenció en ells és fer-vos arribar allò que si que tenim, encara i que moltes vegades ni tan sols us donem el goig de deixar-vos-ho veure.

M. B.

Conmemoración del 1.º de Mayo

Con motivo de la Fiesta del Trabajo, la Delegación Local de Sindicatos ha celebrado diversos actos con el fin de realzar el espíritu de nuestra lucha cotidiana en el bien común de todos cuantos forman esta gran familia del Trabajo.

Justamente cuando hablamos del trabajo en esta fecha nos recuerda a San José Artesano, del cual exaltamos sus virtudes y sus bondades y enlazamos su vida artesana como ejemplo para nuestro peregrinar en el arte del trabajo.

ACTOS

8 de la mañana. — La Banda Local de Cornetas y Tambores ofreció un Pasacalle por las principales vías de la Villa. Al término del mismo se ofreció en un céntrico local un refrigerio a todos sus componentes.

10 de la mañana. — En la Iglesia Parroquial se ofició una Misa a la que asistieron, junto con el Delegado de Sindicatos, Sr. Antonio San Agustín, el Alcalde de la Villa y demás Autoridades civiles y militares, así como diversos cargos sindicales de la localidad y representantes de diversos gremios.

A las 10'30 h. — La Delegación local de Sindicatos ofreció un espléndido vino español a las Autoridades y demás delegados, en los locales de la Delegación. También asistió como invitado el Sr. Presidente de la Sociedad de Cazadores, D. Francisco Tallaví, junto a una representación de la misma.

11'30 de la mañana. — En la Sala-Café del Casino Agramuntés se celebró una interesante competición de ajedrez entre veteranos y promesas del Club de Ajedrez local, disputándose un magnífico trofeo donado por la Delegación de Sindicatos, adjudicándosele los veteranos tras unas partidas muy reñidas.

3'30 de la tarde. — En el Campo Municipal de Tiro se ha celebrado una interesante y reñida competición de tiro al plato, donde concurrieron gran número de escopetas provinciales y regionales. Abrieron la tirada oficial los siguientes señores: Antonio San Agustín, Delegado de Sindicatos; José Porta, 1.º Teniente de Alcalde y Pdte. de la Cámara de Comercio; José Fitó, 2.º Teniente de Alcalde y Pdte. de la Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos; Francisco Tallaví, Pdte. de la Sección Social del Sindicato Local Mixto, y Manuel Erenca, Vicepresidente del mismo.

La clasificación final fue:

- 1.º Sr. D. Jaime Carles, de Preixens
- 2.º Sr. D. Ramón Molina, de Lérida
- 3.º Sr. D. Jaime Mora, de Lérida.
- 4.º Sr. D. Ramón Cuñat, de Agramunt.

Y de esta manera ponemos punto final a esta serie de actos que han contribuido a dar mayor brillantez por cuanto al día se refiere.

Jaime CUNAT

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares.
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 AGRAMUNT (Lérida)

Tintorería BATET

La Tintorería de Agramunt

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Abril, adoptaron los siguientes acuerdos:

CERTIFICACION OBRAS CASA DEL MEDICO.

Dar cuenta de la certificación número 1 de las obras ejecutadas por el contratista D. Magin Melgosa en la Casa del Médico, de las cuales el Ayuntamiento ha de satisfacer por importe de 263 159 Ptas.

PRESTAMO REINTEGRABLE.

Aceptar un anticipo reintegrable, sin interés, por un importe de 250.000 pesetas concedido por la Exma. Diputación Provincial en el Plan de Cooperación Provincial a los Servicios Municipales bienio 1970-71 a devolver en diez anualidades.

SUBVENCION PARO OBRERO.

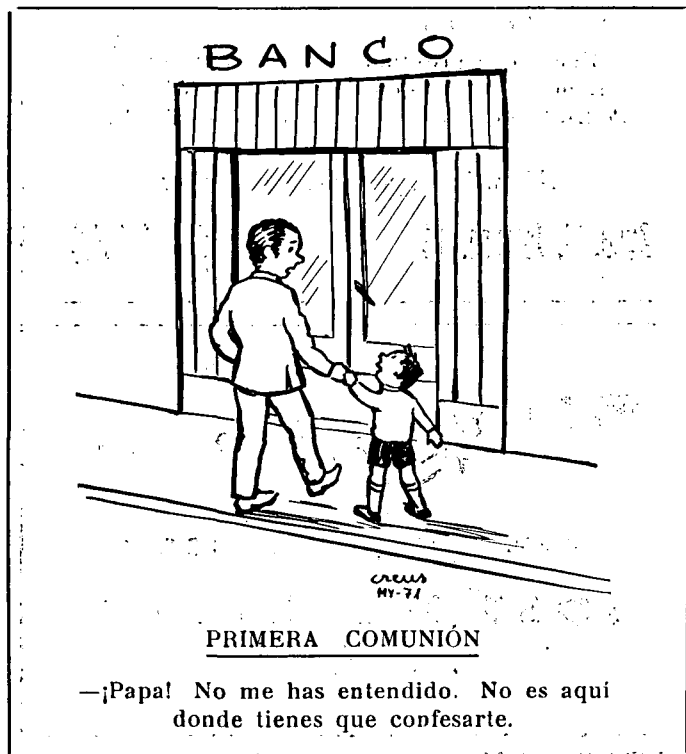
Realizar las obras pertinentes relativas a la subvención de 100.000 pesetas concedidas por la Dirección General de Trabajo para mitigar el paro obrero.

ALINEACION CALLE SIÓ.

Requerir a uno de los propietarios de las casas salientes de la calle de Sió para que ofrezca precio de venta de la misma a fin de estudiar la posibilidad de su adquisición

RATIFICACION ADJUDICACION DEFINITIVA OBRAS ZONA SUR.

Ratificar la adjudicación definitiva a favor de D Juan Roca Llardén, de las obras de obras, alcantarillado y demás complementarias por la cantidad de 1 681 658 Ptas.

LICENCIA DE OBRAS MENORES.

A D. Mateo Petit Badia, pavimentar entrada casa Calle Castillo.

A D. Ramón Vilalta Huguet, vallado patio Extramuros.
A D. Ramón Llovera Soldevila, reparación tejado casa Avda. J. Mestres.

A D. Domingo Puig Boncompte, construcción acera casa Avda. A. Ros.

A D.ª Josefa Vilalta Rosell, revoque y pintado de fachada Arrabal de Puigvert.

A D. José Esteve Cuiat, y Don Ramón Domingo Sendra, revoque y pintado fachadas de su propiedad.

A D. Ramón Marsol Solé, reparación tejado, y balcones y revoque y pintado fachada, calle San Juan.

A D. Feliciano Carrera Parcerisa, ampliar puerta corral calle San Francisco.

A D. Ramón Solanes Pla, reconstrucción pared huerto, en acquia molinal.

A D. Tomás Tallavi Miralles, apertura puerta y demás en C. Ntra. Sra. Sòcós.

A D. Jaime Barril Solé, ampliación puerta corral en la misma calle.

A D. Magin Feixa Terés, obras decoración comercio y revoque y pintado fachadas lateral y posterior, calle Zapatería.

CUENTAS Y FACTURAS.

Fueron aprobadas varias por un importe total de 173 290 pesetas.

Senora:

¡Guarde limpia su ropa de invierno!

*Contribuye a su conservación
y queda lista para el momento
que la precise*

Es un consejo de

**TINTORERIA
SALAS**

Sió 29, - AGRAMUNT

Limpiamos también:

Mantas - Cortinas

Alfombras - Ante y Niel